

Tilbage til hr. Ole Vagn Christensen: Ja, begge parter er forpligtede, og vi skal give begge parter en chance for at leve op til deres forpligtelser. Men spørgsmålet er: Hvorfor vil man ikke give den enkelte lønmodtager de samme muligheder? Hvorfor skal de have den utryghed, hvis ikke systemet lever op til sit ansvar og skaffer beskæftigelse? Grundproblemet er jo, at vi har 180.000 arbejdsløse, og dem kan man jo ikke trylle væk ved at lave en ny reform.

Man siger konkret, at en arbejdsløs kun kan få dagpenge i 4 år, og hvis ikke systemet lever op til sin pligt til at skaffe arbejde, ryger man ud. Så er det, jeg spørger: Hvorfor skal der ikke stå noget konkret i lovene om arbejdsgivernes forpligtigelse? Det gør der netop ikke, og så siger Socialdemokratiet åbenbart: Jamen, vi må stole på dem. Hvilke erfaringer har vi med de private arbejdsgivers deltagelse i aktiveringsprocessen indtil nu? Er der noget, der tyder på, at vi kan stole på dem i fremtiden, uden at de får nogen lovmæssige forpligtelser? Jeg tror det ikke, men det tror Socialdemokratiet åbenbart.

Til sidst til fru Anne-Marie Melgaard . . .

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Nej, der er vist ikke mere tid.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

. . . når man skaber en utryghed for også de 50-54-årige, og siger, at man skal give dem den utryghed, så de kan blive i systemet, er det så, fordi de skal straffes, fordi systemet ikke er i stand til at skaffe aktiveringspladserne?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det vistnok hr. Ole Vagn Christensen først, og det bliver sidste gang. Så går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil godt gøre den korte bemærkning til hr. Ole Sohn, at alt det med tro og tillid og den slags ting er jo blevet lagt op som en vis form for naivitet. Men selv om det ikke passer mig, at vi skal tage livrem og seler og gummidragt på for at sikre os, har vi alligevel gjort det i denne lovgivning. Vi har lavet en passus, der siger, at 26 uger før udfaldsdatoen af dagpengesystemet skal der sættes ind med nye handlingsplaner, nye aktiviteter, og så får vi mulighed for at få

drøftet, om det overhovedet bliver nødvendigt, og om arbejdsgiverne ikke har levet op til deres forpligtelser.

Med hensyn til det, der blev sagt om aktiveeringspligten, tror jeg, fru Anne-Marie Meldgaard kommer ind på det. Men til spørgsmålet om de 45- til 60-årige eller 67-årige må jeg klart sige, at vi har haft en særregel om et økonomisk fundament, som har gjort, at man har kunnet have en tilværelse, hvor man ikke var afhængig af, at man fik disse 1924 arbejdstimer.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg skal gøre det kort, for hr. Ole Vagn Christensen har været lidt inde på særrettighederne for de 50-59-årige, som vi nu vil ophæve for de 50-54-årige.

Det er sådan, at særreglen helt præcist siger, at der ingen pligt er til aktivering i den periode, og vi ønsker, at gruppen af 50-54-årige skal have den pligt. Skal de have rettigheder, skal de også have pligter, og i og med at de kommer ud, er der også større mulighed for, at de bider sig fast og får ordinært arbejde.

For hver gang hr. Ole Sohn har været heroppe på talerstolen og har talt om utryghed, er jeg faktisk blevet mere overbevist om, at det er hr. Ole Sohn og ligesindede, der skaber utrygheden ved at være så negativ over for nye tiltag, som kan opfange den gruppe, som stadig hænger ude i ledigheden. Jeg synes, det er synd og skam, at den gruppe ikke får et mere positivt signal fra et arbejderparti, når den får en reel mulighed for at blive en attraktiv arbejdskraft på arbejdsmarkedet.

Ulla Tørnæs (V):

Den store udfordring i de kommende år er at sikre, at endnu flere danskere kan komme i arbejde; men skal beskæftigelsen fortsat stige, er der behov for fornyelse af arbejdsmarkedet. Der er behov for reformer, der gør det mere attraktivt at være i beskæftigelse frem for på offentlig forsørgelse.

Det er et paradoks, at vi fortsat har 180.000 registrerede ledige, dvs. ledige, der står til rådighed for arbejdsmarkedet, samtidig med at vi oplever, at flere og flere virksomheder har mangel på kvalificeret arbejdskraft. Det paradoks er vi nødt til at løse ved at gennemføre en række strukturelle ændringer i bl.a. dagpengesystemet, og i den sammenhæng er det for Venstre af stor betydning, at de svageste i det dan-